

Companys de mal viatge

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Dir que la crisi econòmica a Espanya -i per inclusió a Catalunya- fa estralls és una obvietat. Tot els actors coneixen i pateixen la transcendència del moment. Si avui en parlem, no és per furgar en la ferida, sinó per a ressaltar la gravetat de la situació i la urgència de donar els cops de timó que calgui.

Un petit repàs a alguns registres de les economies més rellevants del món ens situen fàcilment en el concert mundial: al 2010 només Grècia, Espanya, Hongria i Veneçuela seguiran tenint un creixement negatiu del PIB; la taxa d'atur espanyola (19,5%) és la segona més alta, després de Sud-àfrica (24,3%) i, per sota, les més elevades corresponen a Turquia (13%), Bèlgica (12,1%), Polònia (11,9%) i Colòmbia (11,1%); el dèficit de la balança corrent és, en valors absoluts, el segon més gran del món, després d'Estats Units i, en percentatge del PIB, els líders en negatiu són Grècia, Espanya i Sud-àfrica; el dèficit del sector públic supera el 10% només en tres països: Grècia, Gran Bretanya i Espanya. Potser no cal seguir.

Diríem que els nostres representants haurien d'afanyar-se a prendre mesures correctores i introduir reformes estructurals que sentin les bases de l'economia de passat demà. Però res, els que manen tenen altres prioritats i, sobretot, tenen por; i l'oposició no sap treure partit d'una situació aparentment tant favorable per fer sentir les seves propostes i guanyar terreny. A Catalunya, i no és per afegir una dosi de victimisme, sense diners ni competències per a fer polítiques d'abast, veiem passar el dies i els anys amb resignació, però cada vegada amb més ganes de veure si algú és capaç de canviar les coses i deixar la cua de la cua en la qual estem instal·lats.